

Megjelenik minden két hétben.

Szerkesztőség: Belközép-u. 4.

ÉLCLAP.

Előfizetési ár: negyedévre 1 korona.

Kiadóhivatal: Schwarcz főtéri hirlapirodájában.

Felleplezés.

A pozsonyi Mária-Terézia szobor *le-leplezésének* pompája *fel-leplezi* a mi őszön múlt alapkőletételünk nyomorúságosságát.

Hja! *Pressburgernek* kénc lempi! A Mátyás hollójától fél a *kétnyeldeklőjü* szörny!

Naivitás.

I-ső jogász: Várj meg kérlek, míg bemelegyek a szabóhoz.

II ik jogász: Jó, csak nehogyszólj neki, hogy én a közelben vagyok!

I-ső jogász (ártallanúl): *Talán haragban vagytok?*

Az Emke gyűlése.

Az »*E* rnyedetlenül *m*-arakodók *k*-ulturátveszélyeztető *e*-gyesülete« a minap rendes választmányi ülést tartott. A közönség méltatlankodása szerfeletti, mert a szokott skandalumok csak lepedő alá rejtve mutatkoztak.

Csak két momentumra terjeszkedünk ki. Az egyik az, hogy *Sándor József al-fel-tit-kár-el-*

nök úgy jellemezte az egylet direktoriumának működését, hogy az »*az igazság meggyilkoltatása!*« — Inkább verte volna önérdekekkel telt kebelét az *al-fel-el-nök-titkár* és mondta volna: »*az én működésem a szemérem meggyilkolása!*« — akkor igazat adnánk neki.

Félórág tanács- és vitalkozott a választmány a felett, hogy egy »*hasznos*« szót bevegénye vagy ne a jegyzőkönyvbe?

Bizony az efféle foglalkozás nem »*hasznos*« az egyletre nézve!

A hídon.

*A hídon állva nézem,
Mint zúgnak a habok,
Egy ugrás — s többé, szép leány,
Rabod már nem vagyok.*

*Be kár, hogy ez az ötlet
Már el van hajtva rég
És hogy a víz ilyenkor
Hideg, akár a jég!*

Thália Vásárhelyt.

— Saját tudósítónktól. —

A kolozsvári nemzeti színház bérlőigazgatója, ki egyik szerepét *Biberach*-ot, nemcsak a színpadon játssa, tudvalevőleg nyaranta nyaralni szokott (nyáron mi mást csinálhat az ember!?). Mivel pedig a biharmegyei *judeo-metropolis*-ból kiakolbólitották, elrándult a marosvásárhelyi *akól*-ba, melyet jámbor lelkek tháliatemplomnak neveznek. S míg nálunk »*A három zárt ajtó*« című darab adódik szakadatlanul, addig ők »*A sok üres padsor*«-t hozzák napirendre. De a sors másként is csapja színészeinket, a »*Székely Lapok*« antiszarcey kritikusa: *K. A.* által. E remek kritikus példány fürmedvényeiből a kezdő kritikások okulására szemelvényeket közlünk.

»A színtársulat legtöbb tagja pályájának első lépcsőjét *hágja meg*«.

»*Forrai* Ferike csinos jelenség«.

»*Turchányi* Olga eszprittel énekelte végig szerepét«.

»*Mariana*«, Echegaray nevű *drámaíró-czég* darabját megbuktatta a marosvásárhelyi közönség. Valóban férczmű. Azonban, hogy a szerző öngyilkossá ne legyen bírálóunk feletti bújában, annyit kijelenthetünk, hogy darabja pompás, nyelvezete ragyogó, drámai mélységgel van megírva«.

»*Megyeri*, mint De Ryon, ritka finom szálakból fonvaszított szerepét érzékkel fogta fel, a legmesszebb menő, sőt nem is létező árnyalatokat juttatta kitűnő érvényre«.

»*Török* Károly, *Fehérváry* és *Stadler* a régi *kedvesek*«.

»*Rózsahegyi* pályájának ködbeburkolt jövőjéből csillámpalához hasonló nap kaesintgat biztató mosolygással — persze, ha e kezdő

mű-vész hallgat utasításokat magában rejtő kritikáinkra.

Olvasóink egészségi állapotára való tekintettel, ezúttal elállunk több szemelvény közlésétől.

Salamoni bölcsességek.

— A napokban meglátogattam egyik előkelő barátomat. Az inas fogadott, mondván: A nacsasás úr lenn van a kertben, a *tenyész*-nél.

— Ez már ténykedési körömbé vág! gondolám. Mily nagy volt azonban ámulatom, mikor előkelő barátomat a *tennisz*-nél találtam!

— Kérdik tőlem a minap, miért hogy *Sidoli* annyi rendjelt kapott az oláh királytól?

— *Sersé lá fámm!* — válaszolék kifogástalan ortographiával.

— Hála Wassiliamsnak! — mióta ő itt van, azóta kissé mentebb vagyok a női ostromoktól.

— Hiába!... a szarka!...

*

— *Sidoli* sokkalta jobban tette volna, ha a mindenféle költséges díszlet és jelmez helyett én általam személyesítette volna a *krétai* veszedelmet.

— S hogy miért?

— Azért, mert — mint bizalmasan megsugatom — nálam is baj van a *kréta körül!*

*

— Kérde tőlem *Ozorai*, miért nem veszem fel sárga pantallonomat, mely úgy hasonlít az általam szolgáltatott vízhez?

Sugom neki: azért, mert *suec à pantallon boc à babue!*

*

— Kezdek népszerű lenni! — Észrevettem, hogy valaki észrevette, hogy öt perc alatt hatvanszor igazítom meg cvikkeremet!

— Ezentúl nem csinállok mást, mint: leteszem, felveszem, leteszem, felveszem, s így tán annyira felcsigázhatom a közérdeklődést, hogy még képviselővé is megválaszthatnak!

A sétatéri építkezés.

Daczára, hogy a sétatéri építkezések vállalkozóját Reményi-knek hívják, a közönségnek összes reményi szertefoszlottak már arra nézve, hogy az építkezések valaha befejeződnek.

Verbulosz kalandja.

— Szenzációs szoborlopás. —

I.

— Green!

— Nos?

— Akarsz egy golyót a gyomrodba?

— Ments isten!

— Nohát vedd el a fogaidtól azt a rumos palaczkot és úgy evezd, hogy éjfélre a tó északi partja mellett vethessük le a horgonyt.

Egy becsapó villám fényénél az érdeklődő olvasó két sötét köpenyegbe burkolt alakot pillanthat meg a csónak bensejében, mely ép e perczen indult el a sétatéri tó kikötőjéből.

Az az úr, kit társa *Green*-nek nevezett, a tomboló vihart látva, most keresztet vetett.

— Szent Barthelémyre! — szólt savanyúan — ez az átkozott idő mindjárt felborítja a naszdunkat.

Az antilopszakálú férfi, ki eddig keresztbe font karokkal állt a csónak orrán, most köpenye alá nyúlt s a következő pillanatban villogó csövű revolvert szögezett az aggodó hajós homlokának.

— Ha még egyet mukkansz, *Green*, a csápák martaléka vagy! — mondá egyszerűen, de határozottan.

A csónak erre megkezdte elszánt és kínos küzdelmét a hullámokkal. A víz, mely egyik perczen toronymagasságra emelte a könnyű járművet, a másik pillanatban óriási tölesér mélyére dobtá a kis kétevezőst.

Észak felé az elmosódó part körvonalai látszottak. A felhők teljesen beborították az eget. A vihar, mely ez. évszakban oly gyakori, teljes erejével dühöngött. Éjfélkor fáklya-lánghoz hasonló lengő tűznyelvecske jelent meg a csónak orrán.

— A szent-Elm tüze! — sohajtott *Green*, ki utolsó erőfeszítéssel lapátolta ki a vizet a már-már süllyedő csónakból.

A hallgatag és szigorú modorú férfi, ki eddig a kormánynál állt, most felemelte revolverét s két percnyi időközben egy-egy lövést tett. Erre mindketten messzelátóval tekintettek a part felé, hol nemsokára *Zines* leánya tűnt fel egy magas fa tetején.

— Hollá! Hollá! — kiáltott a rejtélyes férfi, tölcserít formálva kezeivel a szája elé.

— Hollá! — hangzott a távolból. A kormányos erre kiadta a rendeletet.

— Le a vasmacskával! *Green* bevonta az evezőket és eloldta a vasmacska kötelét. A csónak ringása észrevehetőleg csekélyebb lett s a két férfi erre egymásután a sekély vízbe

ugrott. Mintegy öt percnyi gázolás után, mely idő alatt nem egyszer borította el őket valamely arra hömpölygő hullámhegy, végre partra értek.

A bokrok közül most egy harmadik férfi lépett elő. Ujját szájára téve, csendet parancsolt és némán kezét szorított társaival. A nyúlánk vadászruhás jövevényben a gyakorlottabb olvasónak nem nehéz fölismerni a prairiek jónévű és rettegett czéllövőjét s a *Vah-ta-va-h* törzs hírhedt ellenségét: *Bőrharisnyát*. . .

Mind a hárman a szárazföld belseje felé haladtak. Hosszú gyaloglás után, mely két perczig tartott, egy tisztásra értek. Mikor a villámok megvilágították a tájat, a tér egyik sarkában négy szobrot lehetett észrevenni, melyek a hét vezért ábrázolták. A szobrok, melyekbe az idő foga több helyt láthatólag beletörött, igen kedvezőtlen színben tüntették fel őseinket. . .

Green szélgyufát gyújtott s kibetűzte az egyik szobor felírását: VERBULOS.

Az éjjeli látogatók összenéztek.

— Verbuloz? Vajh ki ő és merre volt hazája?

Bőrharisnya számlálni kezdett az ujjain:

— Ond, Kond, Tas, Huba, Töhötöm. . .

— Ez csak öt — szolt közbe a hajókormányos.

— Még csak *Ámos* jut eszembe — mondta hosszas gondolkozás után Bőrharisnya.

Green diadalmasan kiáltott fel:

— *Előd* a hetedik!

— No és Verbuloz? — kérdezte a kormányos.

— Az nincs közöttük. . . Alkalmasint egykori városi tanácsos lehetett — vélte Green.

— Szóval ő legértékesebb! — kiáltott fel a kormányos. — Őt fogjuk ellopni! Végre is egy vezérért az ördög se ad akkora zálogösszeget, mint egy tanácsosért. . .

Szavait tett követte. A sötétben megvillantak a csákányok. Erre zuhanás hallatszott. Verbuloz vállakra emelve, vitték a csónak felé. . .

Időközben elállt a vihar és a hullámok, melyek égy órával előbb porrá akarták zúzni a csónakot, most -- miként *Nagy Mór* ur mon-

daná — enyelegve símultak a borgonyzó járműhöz. A hold rémesen világította meg a fekete csónak oldalára festett halálfejet.

*

Olvasóinknak nem kell hosszasan magyaráznunk, hogy ki az a három titokzatos úr, ki sorra házalta Európa, a kapcsolt részek s az új-világ valamire való műkereskedőit az elcsent Verbuloz-szal. A sokat tapasztalt műkincs bejárta kétszer a világot, ismeri a dörgést, vilámozt és a tengert, ha söpri a szél. . . Egy csillagos tavaszi éjen aztán oly sok hiábavaló kísérlet és hányódás után végre ismét megjelent a halálfejes csónak a kolozsvári tó hullámain. Érzékenyebb kedélyű hölgyolvasóinkra való tekintetből nem részletezzük a megdöbentő változást, melyen a három rokonszenves hajós történetünk kezdete óta keresztül ment. Óh, Verbuloz, te hitvány ál-vezér! ime, galambősz aggokká tetted a rokonszenves szoborkalózatot, kiket a kereskedők gúnyja immár sírjuk szélére vitt. Cluj

És a három megtört férfi látható megkönyebbüléssel lopta vissza Verbuloz-t, miközben szempilláikon a csalódás könnye rezgett. . .

Fokozás.

Kalotaszeg magyar népe sűrű csoportokban lepi el a hetivásárok délelőttjén a főteret. Czifra szűrét széles vállára vetve, levett kalappal állott meg a múltkor egyik bronz arczú atyafi egy nagyon fiatal urakból álló társaság előtt.

— Nincs a *méltóságos* uraknak egy kis dohányuk? — kérdezte alázatos tisztességtudással.

Hát hogyné lett volna! A következő pillanatban már a derék legény a fogai közt szorongatott egy karesú és hamisítatlan magyar »drámá«-t.

— No talán gyufájok is akad a *tekintetes* urfiaknak?

Mire aztán már javában füstölgött az ajándék-szivarka, a paraszt megemelte még egyszer a bokrétás kalapját és jóakaró mosolylyal mondta:

— *Maguk ugy-e diákok?* . . .

Egy világi albumából.

*Már a bálók véget értek
És elolvadt már a jég
S szívemet egy ideállal
Lepte meg a gondos ég.*

*S mig tünődöm, hogy mikor s hol
Csókolhatnám én meg meg őt?
A hitlezők farkája
Tombol az ajtóm előtt.*

Autentikus hírek.

✠ **Salamon Totyó** az orsolya-szűzek zárdájába lép. A fátyolt már legközelebb **felveszi**. Érdekkel nézünk a **leleplezési** ünnepély elé, mert csintalan ember nem igen maradhat meg a zárda falai között.

± **Wassiliams—Jónás proféta.** *Was-siliams* jokey — mint halljuk — egyik helybeli cégnél biztosította magát, nehogy úgy járjon, mint Jónás proféta. Azok a hölgyek t. i., a kik őt látják — **majd elnyelik [a szemikkel.**

◁ **A város díszhintója.** Mivel a város köcsija nagyon megsínylette a folytonos **magán-szolgálatot**, polgármesterünk egyezsége lépett az egyik trencsintéri számozatlan konflissal, hogy arra az esetre, ha valami kiváló vendége érkezik a városnak — **díszhintóképen szerepeljen.**

) **A vásárhelyi basa Kolozsvárt.** A m. kir. curia curiózümkép curizálva az igazságnak, új tárgyalást rendelt el a **Szentmariai-Pály-**perben. Közelegvén az új tárgyalás ideje — **az összes szabadkőművesek mozgósíttatatk.** Soknak közülök **Fehér Józsi** ügyéd ad órát a **külvilággal való levelezésből és esküdtárs-kapacitálásból** Mint halljuk, a basa már hetek óta gyűjti könnyeit az esküdtek megindítása végett.

× **Új detektív.** A főkapitány **Syndor József** al-fel-nök-krzt **örült kiszimatoló detektív**vé nevezte ki, mivel

ő az ilyen dologban a múlt szombaton igen otthonosnak mutatta magát. Szerkesztőnk keményen megdorgálta egyik belmunkatársunkat, ki erre a hírre ily reflexiót szalasztott ki fogai kerítésén: „Akis gonosztevők kipuhatólására rendszeren nagy gonosztevőket szokott alkalmazni a policzia!”

✠ **Elbocsátott tudósító.** Lapunk szerkesztője elbocsátotta egyik tudósítónkat, mivel a következő abszurd és lehetetlen telefontudósítást küldte, és ezzel egyik, a viszonyokat nem ismerő, munkatársunkat majdnem meg-tévesztette: »Kolozsvár főispánja és polgármestere elhatározták, hogy reprezentáczióális kötelességüknek megfelelni akarva, ezentúl minden ünnepélyes alkalomkor — **diszbebédet fog-nak adni.**»

Szólj igazat. . . .

— A napokban kicsaptak egy diákot egy helybeli gymnásiumból.

— Ugyan miért?

— Nohát mert megmondta a tanári plénumnak — **az igazat!** (Hogy mit, azt továbbítsa a fáma.)

A pápa vágya.

— *Mi a pápa leghöbbs vágya?*

— *Az, hogy nevének á-járól elhagyhassa — az ékezetet!*

Indiszkkrét okmány.

A domborító művészet szelidlelkű műzsája: **Kalliope . . . vagy Euterpe . . .** (már nem tudom bizonyosan: melyik?) bizonyára egy könnyet fog szétmorzsolni az alanyi költők által többször kompromittált szemében az alábbi adatok olvasására, melyek sötét bepillantást engednek a színpadi márkik és nagyhercegek intim viszonyaiba.

A Grand kávéház szolgálai ugyanis, kevéssel a színtársulat elútatása előtt, hajnali söprés

közben egy pikkoló-foltos papirszeletre akadtak mely a következő sokat mondó följegyzéseket tartalmazta:

M É R L E G.

A) Kiadások.

Lakás, koszt	120	frt	--	kr.
Gomblyukvirág	800	"	--	"
Kapupénz.	2000	"	--	"
Cilindervasalás	--	"	30	"
Az ing kimosatása	--	"	25	"
Keztyű tisztítás	--	"	14	"
Fiakkerpénz	500	"	--	"
A szabó	15000	"	--	"
Jegy Maros-Vásárhelyre.	4	"	--	"

B) Bevétel.

Előleg	700	frt	--	kr.
** úr tartozása.	--	"	40	"

C) Készpénz bélyegeken és más

értékpapirokban -- frt 40 kr.

Az okmányt, mely bizonyára nem fogja elkerülni a jövő századok *Ferenczi Zoltán*jainak figyelmét, levéltárunkba helyeztük. Az aláírást — és ezt engedje meg a kíváncsi olvasó — a *Virgács* titka gyanánt őrizzük meg.

OSZORAIÁDÁK.

— Nem értem, miért nem változtatja meg *Erdélyország* a nevét!

— Ugyan miért változtatná, — kérde erre egy ismerősöm?

— Hát azért, mert egy csepp dicsőség sincs abban, hogy úgy hívják — mint az igazságügyminisztert!

— Biztos értesülésem van — mondom a minap ismerőseim sergének — hogy a színház nemsokára ismét tele lesz! (Már mint színészekkel. Hogy községgel is, az igen problematikus!)

— Ugyan honnan tudja? — kérde az egyik engem körülálló.

— Hát mert *Megyeri* a napokban lefüggönyözött konfliktusban járta keresztül-kasul a várost, s hamar hazajön az egész színház, ha már a — *Ielke hazajár!*

— Mégis csak rosnyelvű ez a világ!

— Azt mondják, hogy *Sinkovics* azért olyan jó barátom — mert szereti a görögdinnyét!

— Kérdik tőlem, mért nem akarok mostanság „fájert“ játszani?

— Csak azért, feleltem, mert a párisi katasztrófa eléggé meggyőzött róla, hogy — nem jó a tüzzel játszani.

Meg van szorúlva.

A: Hallottad, hogy X. báró elveszi a fonynyadt Y. kisasszonyt?

B: Nem. Azonban ha igaz, hát — erősen meg lehet szorúlva!

A meghátrált Bellot.

Ekesszólóan hirdetik cirkuszi plakátok, hogy az óriási erejű *Bellot* birkozásra hívja fel városunk vasgyúróit és tekintélyes összeget ad annak, ki őt »a lovagiasság szabályai szerint« in konkrétó lekapatálja lábairól.

Bár a jelentkezők közt előfordúlnak ily nevek is: *Bénixámi*, *Ozorai*, *Turós*, a volt képviselőjelölt, *Bellot*, kinek *Bambula* és *Robinetti* csak egy-egy pehely, nyugodtan tartotta ajánlatát.

Azonban mily felfordulás a cirkuszban? — Szolga szolgálta hátán keresi *Bellot*-t, a vasgyúró! — Hol van, merre tűnt? . . .

Egyszerre levélre bukkannak a *Bellot* öltözőjében. Az asztalon feküdt és két vasgyúrói könyecsepp nehezedett rá, hogy el ne fújja a szél. A levélben búsan jelenti, hogy meg kellett

szöknie, mert ha itt maradna, vége szakadna folytonos dicsőséges győzelmeinek, hisz ki jelentkezett mérkőzésre legutóbb?

Korbulj Gergely

Hasonlatosság.

Miben hasonlít Görögország Ausztriához?
Abban, hogy mindakettő — *csehül áll!*

Az ablakfüggöny.

Egy kis ablak, vélem szembe
Felnýílik gyakorta,
Édes lányka, hájos, szende
Pillant ablakomra.

Jó ideje, hogy naponta
Órákon át várja:
Függönyömet félrevonva,
Mikor nézek rája?

Ám, kire a kis angyal vár:
Lusta s későn kelő,
Függönyömnél senki se jár,
Csak néha a szellő!

Kakas a Kikakker előtt.

— Azt rebesgetik, hogy *Bánffy* bukik!
Most már tán feltűnik a csillagom! hisz dik-
eziózni nem tudok, a politikához nem is ko-
nyítok, értelmi képességeim sem valami frap-
pánsak — *így még belőlem is lehetne mi-
niszterelnök!*

M. kir.

Szevlinpoček Szvetozár *m. kir.* honvéd ez-
redesnek egy németül nem tudó ismerőséhez
írt levelét áll hatalmunkban közölni:

Kedvesch barathom!

Fahj a fejem a schorozahs ohta. Tsupa schowahnj,
djenghe Kerl-eket ahlitottahk elembeleh. Edjeneschen
az ahlsereghlethes räsäre valohk. Edj tutzatot schem
haznahlhattam. Ssükschägesch hodj idjam bohr, buh-
bahnatomba! — A kotschischom ludptschenjät ehs
fehärkenjeret kihwahn eni. Elckärgettem. Khühdjel
masat. It wan edj ssäp ssobaleahnj. Vahsahroltam
fehärnemüt äsch nahanj aproschahgot, kärek töhled
kölesön ssahshuhss forint.

Szeretöh barahtod
Szevlinpoček. sch. k.

Nyilatkozat.

Ezennel mi: **Igazmondás, Szelle-
messég, Pajkosság** és a »*Virgács*« többi
munkatársai kijelentjük, hogy alaptalan kohol-
mány az a kőszahír, mintha a »*Virgács*«
Vessző Tamása nem lenne más, mint —
báró **Bánffy** Dezső.

Elmaradt vallomás.

Kertjük mellett haladt el a közúti
S a verandán megpillantottam önt,
A nap lement s a fellegvár fölött már
Égett az esti csillag odafönt.

Mint a regék királynője: úgy állt ott,
Nos a világ kissé forgott velem . . .
És felhevült szívemben, ont meglátva,
Egy bátor terv fogant meg hirtelen.

Egy percz — s parányi lábaihoz omlok . . .
Elmondom önnek legszebb verseim . . .
Aztán kéz-kézben, majd együtt merengünk
A szikrázó csillagok ezreire.

Az ég titkos esodáin ám ez este
Nem tűnődünk mégsem nagyon sokat:
Mire csinos tervem kész lett, már velem
Rég messze járt a füstölgő vonat!

Modern koldus.

Koldus (megszólítva egy urat, a ki a sétatéren ül): Alássan kérek egy krajczárt.

Ur: Erős, egészséges ember léte mért nem dolgozik inkább?

Koldus: Ezt a kérdést éppen olyan joggal én is intézhetném önhez.

A legnagyobb veszedelem.

Cseléd: Nagyságos úr, tessék hazajönni, baj van.

Ur (megijedve): Csak nem ég a ház?

Cseléd: Még nagyobb a baj.

Ur: Talán a feleségem van rosszul?

Cseléd: Még rosszabb.

Ur: De hát mi történt?

Cseléd: Megérkezett az — anyósa.

Szerkesztői üzenetek.

Tudnivágyó. Ön tudni akarja, kik a teremtés remekei? *A tűzoltók és dalárdisták... nő meg az állatvédők!*

Fatalista. Hogy egyik csapás a másikat vonja maga után, azt abból is láthatja, hogy nem volt elég a párizsi katasztrófa, hanem még meg is verselte ifj. H. K. ráadásul.

Kritikus Ön azt kérdi, hogy mi mutatja legjobban a *N-gy Móricz* versei kitűnőségét? — Nő hát megmondjuk: akár fejléről lefelé, akár alulról felfelé olvassa az ember, az értelem tekintetében — *egyre megy!*

Füzfapoéta. Versét:

„A szerelem virágszirom,
Kínját viselni nem bírom.
Mért nincsen reája irom.
Ép ezért szírmom lenyírom!”

esakis itt e rovatban közölhetjük és azzal a végszóval — *barom!*

Dárius Histáspes. A k--ri törv.-szék elnöke, a *digó* báró, kemény gyerek és daliás férfiú.

Milliódik előfizető. Ön viseltet állapotban kapja kézhez a „*Virgács*”-ot? — Könnyen érthető. Ha ily érdekes dolog kerül a postára, azt minden postatiszt végig olvassa, mielőtt továbbítaná.

„**Közérdek.**” Városunk *murmutérja*, a főkapitány, nem rég ébredt fel téli álmából és azóta napirenden

vannak a — *betörések.* Éppen ezért egy rendeletet intézett hozzá a főispán, mely így kezdődik: „*Aludj bábam aludjál!*”

Bel inconnue Engedted, hogy betekintsek
Lelked fényes lakába,
S elbódulva káprázattól
Kilöktél a magányba!

Kegyetlenség, a mit tettél
— Isten bocsásson neked, —
De azért én mindhalálig
Rabod, csodálód leszek!

Sappho. Nincsen annyi tenger csillag az égen, mint a hány rosz verssel szomorítja ön ifjúságunkat. Mi rokonszenvezünk önnel fiatal ember és épen azért titkoljuk az utókor elől borzalmas műveit. Ha ön minket szintoly híven szeretne, akkor más lapot, például a *Borászati Közlöny*-t, vagy a *Budapesti Szemlé*-t tiszelné meg alagyáival és akrosztikonjaival.

Szamos tündére. Nagysádat a Falb tanár módszere érdeklí? Nos, ennek az úrnak a módszere meglepően világos. Még egy első éves gyógyszerész-hallgató is könnyű szerrel elsajátíthatja. Az ember egyszerűen zöld frakkot vesz magára és egy üvegburában felállított létrán kuruttyol mindaddig, a míg okosabb dolga nem akad.

8263. sz. előfizető. Megnyerte a fogadást. A reformatus kollegium ez idei majálisát *Tordán* tartja meg, s ez alkalommal az üresen maradt Kolozsvárt tordai nemzetőrök fogják őrizni. A jövő esztendei majális 1900-ban lesz a párisi világiállítás területén.

Ghimesi vadvirág. A krétai harcztér telefonösszeköttetésben áll a Sidoli-cirkusszal és Vasszos ezredes a keleti eseményeket a trencsin-téri ballet fordulóit alapján inszcenirozza.

APRÓ HIRDETÉSEK.

BIZTOSÍTÁSOKAT hosszú élet ellen jó pénzért felveszek, *Jager Mari*, H.-M.-Vásárhely.

AZT A HÖLGYET, ki éjszakáin rám gondol, felkérem, hogy értesítsen engem erről. *Was-siliams.**

KERESEK életűnt embert ki hajlandó volna helyettem a *statisztika* nevű élvezetes tudományt megtanulni. Ajánlatok „*Jogszigorló*” czim alatt az egyetemre intézendők.

* Tekintettel arra, hogy a kitűnő zsoké túlságosan el ne árasztassék levelékkal, kérjük, hogy ezt az apró hirdetést csak minden második hölgyolvasónk olvassa el.

Felelős szerkesztő:

Vessző Tamás.